

Mētrienas

Izdod Mētrienas pagasta pārvalde
2018. gada septembra avīze
Nr. 9 (239)

Dzīve

Foto – Valda Otvare

Septembris īsumā

01.09. Dalība Jēkabpilī K. Martinova kausa izcīņā pludiņmakšķerēšanā.

03.09. Jaunā mācību gada sākums Mētrienas pamatskolā.

05.09. Vingrošanas nodarbības speciālistes Zanes Preisas vadībā.

07.09. Vidējās paaudzes deju kolektīvs „Meteņi” atsāk sezonu.

08.09. Piedalīšanās Kāla ezerā festivālā „Ai, zaļā līdaciņa”.

10.09. Sieviešu koris „Jūsma” atsāk mēģinājumus.

12.09. Projekta ietvaros Mētrienas pamatskolas skolēni apmeklēja Izturības taku Valmierā.

15.09. Piedalīšanās Kalsnavas pagasta sacensībās pludiņmakšķerēšanā.

15.09. Šaušanas sacensības ar medību ieročiem Švēriņos.

17.09. Darbu atsāk dramatiskais kolektīvs.

19.09. Vingrošanas nodarbības speciālistes Zanes Preisas vadībā.

22.09. Baltinavas dramatiskais kolektīvs viesojas ar komēdiju Ontans i Anne.

22.09. Sezonu atsāk dāmu deju grupa Saulgriezies un senioru deju kolektīvs Mētra.

23.09. Mētrienieši apmeklēja Dailes teātra izrādi Madonā.

26.09. Vingrošanas nodarbības speciālistes Zanes Preisas vadībā.

27.09. Mētrienas pamatskolas skolēni dodas mācību ekskursijā uz Rīgu un Līgatni.

29.09. Biedrības „Odzianas ezers” rīkotās makšķerēšanas sacensības Odzianas ezerā.

30.09. Mētrienā pabeidz četrus mēnešus ilgušo sieviešu biedrības „Ābele” māju vietvārdu apzināšanu.

*Notikumus apkopoja
Ilmārs Grudulis*

8. decembrī plkst. 14.00
Mētrienas tautas namā notiks
Mētrienas vietvārdu grāmatas
atvēršanas svētki

(nevis 17. novembrī,
kā bija paredzēts).

Sieviešu klubīņa „Ābele”
meitenes mīļi gaidīs
ikvienu interesentu.

Uz tikšanos!

Maz zināt un daudz just –
Tā dzīvi raibu dara.
Daudz zināt un maz just –
Tā ir liela dzīves vara.
Bet daudz zināt un daudz just,
Tā Dieva dāvana, kas nevar zust.
(J. Poruks)

Lai jaunajā mācību gadā
pietiek pacietības, radošu panākumu,
neizsīkstošas enerģijas,
lai izdodas sasniegt izvirzītos
mērķus un iekarot arvien jaunus
zināšanu virsotnes!

Veiksmi visiem izglītības
iestādes strādājošiem pedagogiem,
darbiniekiem, skolniekiem
un vecākiem jauno 2018./2019.
mācību gadu uzsākot!

Andris Dzenovskis,
*Mētrienas pagasta
pārvaldes vadītājs*

Mētrienas vietvārdi saglabāti

REDZESLOKĀ

„Mētrienas Dzīves” augusta numurā rakstījām par to, ka mūsu sieviešu biedrība „Ābele” piedalījās Madonas Nevalstisko organizāciju programmu projektu konkursā, gūstot atbalstu projektā „Mētrienas vietvārdu saglabāšana nākamajai simtgadei”. Darbs ilga visu vasaru, apzinot māju nosaukumus. Sagatavotais materiāls tiks iesniegts tipogrāfijā „Erante” drukāšanai. Projekta vadītāja Līgita Tumanova priecājas par senajām fotogrāfijām, kas saglabājušās un daudzajām vēstulēm, kuras sūtīja māju bijušie saimnieki, iemītnieki, radi, draugi, kaimiņi. Visu vēstuļu saturu, protams, grāmatā iekļaut nebija iespējams, tāpēc ar Līgitas atbalstu, sirsnīgākās vēstules nolēmām publicēt avīzītē.

Savu darbu veic
Antoņina Krasovska.

Laima Tumanova, Maruta
Kovaļevska, Ķina Stradiņa šķiro
māju bildes.

Ar datoru
darbojas Līlita
Mālniece.

Aktīvi darbojas Vija Jeremejeva.

Pēdējie norādījumi no Līgitas Tumanovas.

Maltas

VĒSTURE

Maltu mājas pagalmā auga liela egļe. Mana vecmamma Alma Auziņa stāstīja, ka šajā eglē viņas vectēvs Indriķis Malta pakāris maizes kulīti un sācis līst līdumu, lai iekoptu laukus un uzceltu māju. Zemi Ozolsalas purva malā bija nopircis Indriķa tēvs Andrejs, kurš jaunībā, laižot plostus pa Maltas upi, tika nopelnījis naudu ilgi kārotās zemes iegādei. Ap 1830.gadu, kad šajā pusē cilvēkiem sāka piešķirt uzvārdus, Andrejs par godu dāsnajai upei izvēlējās uzvārdu Malta un arī jaunuzceltās mājas tāpēc nosauca par Maltām.

Indriķim bija trīs dēli un meita. Pēc Indriķa nāves Maltas mantoja vecākais dēls Jānis ar norunu, ka viņam būs jāatmaksā zināmas summas brāļiem. Meita nomira 17 gadu vecumā. Pēc I Pasaules kara, kad nauda zaudēja vērtību, viņš pārdeva rudzus un šo parādu viegli atmaksāja. Jānis bija precējies ar Emmu Vagali, un viņiem bija dēli Jūlijs un Kārlis, meita Alma. Kārlis I Pasaules kara laikā pazuda bez vēsts, bet Jūlijs 1920.gadā Daugavpilī saslima ar tīfu un nomira. Pēc dēlu zaudēšanas visas rūpes tika veltītas Almas audzināšanai un izglītošanai. Mana vecmamma Alma mācījies Liepāres pamatskolā, Ļaudonas evaņģēliskajā luterāņu draudzes skolā un Biržu vidusskolā. Kad nomira tēvs, Alma apprecējās ar Kārlī Auziņu no netālajām Dūkstupu mājām un Maltas ieguva jaunu, izglītotu saimnieku. Kārlis pabeidza Priekulu lauksaimniecības skolu, bijis Mētrienas pienotavas un piensaimniecības biedrības priekšnieks un Saikavas pagasta lauksaimniecības biedrības priekšnieks. Viņa vadībā Maltas tika modernizētas – uzcelts liels labības šķūnis un rija, ierīkots vēja ģenerators, ūdensvads, audzēta ilggadīgo zālāju sēkla, izkopts ganāmpulks. Veiksmīgi iesākto saimniekošanu pārtrauca II pasaules karš un padomju iekārta. 1945.gadā Kārlī sabrauca automašīna un Maltās palika divas sievietes Emīlija un Alma. Ar bērniem Ainu un Valdi. 1949.gadā vecmamma ar palikušajām govīm un saglabājušos lauksaimniecības inventāru iestājās kolhozā un jau kā kolhozniece strādāja savā fermā. Neviens no bērniem nekļuva par Maltu mantiniekiem, bet sava tēva iesāktos darbošanos ilggadīgo zālāju audzēšanā Valdis Auziņš turpināja kā zinātnieks Siguldas zinātniski pētnieciskajā institūtā, pētot konservantu izmantošanu lopbarības sagatavošanā un piedaloties augstvērtīga lopbarības auga Austrumu galegas popularizēšanā un ieviešanā Latvijā.

Maltās mana vecmamma dzīvoja līdz 1975. gadam. Zaļmežniekos bija pavisam četras viensētas – Maltas, vēl atceros Skrūžus, Briežus, ceturtnajā mājā dzīvoja Silavu ģimene. Pēc vecmammās apmešanās Jošmaļos, Maltas kāds nodedzināja un šodien par bijušo māju vietu vien liecina ozoli un liepas, pat simtgadīgā egle nesenzaudēja ciņā ar stiprāku vēju.

**Pēdējās maltu māju saimnieces
Almas Auziņas
mazmeita Ilga Sabitova.
2018. gada 23. maijā.**

„Aizpurvju” mājas

Mētrienas pagasta „Aizpurvju” saimnieki bija Emma un Alfrēds Teodors Zvaigznes.

Īpašums ar platību 34,60 desetīnas, jeb 37,7 ha atdalīts no Saikavas muižas un uz dalījuma līguma pamata īpašuma tiesības 1910. gada 11. janvārī apstiprinātas Alfrēdam Teodoram Zvaigzņem Jāņa dēlam.

1916. gada 20. augustā reģistrētas Emmas Auziņas Andreja meitas, dzimušas 1892. gadā, un Alfrēda Teodora Zvaigznes Jāņa dēla, dzimuša 1882.gadā, laulības.

Emmas vecāki Anna un Andrejs Auziņi bija Ļaudonas pagasta Vēresmalas „Drikāju” saimnieki. Anna Auziņa, dzimusi Aizsilniece, bija mana vectēva Kārļa Aizsilnieka māsa.

Emmai un Alfrēdam Zvaigzņem bērnu nebija. Emma, mana tēva Alberta Aizsilnieka māsīca, kļuva par manu krustmāti. Emmas tanti atceros kā mīļu, devīgu cilvēku.

Kara laikā vācieši nodedzināja Ļaudonu, arī mūsu māju. Mūs pieņēma Vanagu ģimene Mētrienas pagasta Saltupu “Rubeņos”.

Mums klājās ļoti grūti – trīs mazi bērni, zaudēta māja, iedzīve. Tieši tad izjutām Zvaigžņu ģimenes devīgumu – viņi mums uzdāvināja divas govīs un citus mājlopus.

„Aizpurves” nebija tālu, un mēs, meitenes, bieži tur ciemojāmies. Atceros Emmas tantes garšīgās pankūkas – dzeltenas, dzeltenas... Protams, uz mājām nesām pamatīgus ciemakukuļus.

Abi Zvaigznes bija īsti darbarūķi. Alfrēds bija ļoti progresīvs cilvēks, tehniks. Saimniecībā darbojās visas iespējamās lauksaimniecības mašīnas, ieskaitot dampi un kuļmašīnu. Lopu kūti bija ierīkota automātiskā dzirdināšanas sistēma, piena dzesētava. Alfrēds savu īpašumu apsaimniekoja divatā ar sievu, bez kalpiem. Ja nu vienīgi sezonas darba laikā nolīga kādu palīgu.

„Aizpurvēs”, tāpat kā daudzās citās saimniecībās, kūts bija celta trīsdesmitajos gados. Pamatīga, ar plēsto akmeņu mūri – noteikti staltāka kā dzīvojamā māja.

„Aizpurves” divas reizes bija pakļautas zemes reformai – 1940. un 1945. gadā. Pēc pēdējās reformas Zvaigzņem piederēja 20 ha zemes un bija obligāti jāpilda smags nodokļu slogs.

Alfrēds un Emma Zvaigznes „Aizpurvēs”.

Liktenīgajās 1949. gada marta dienās Zvaigznes bija brīdināti, ka ir izsūtāmo sarakstos, saprata, ka jādodas prom no mājām.

Tolaik mēs jau bijām atgriezušies Ļaudonā, dzīvojām atjaunotā saimniecības ēkā. 24. marta pievakarē Zvaigznes onkulis ar zirgu atbrauca pie mums uz Ļaudonu, pēc pāris stundām ar otru zirgu vajadzēja ierasties Emmas tantei, lai pie mums pārļautu briesmīgo nakti. Emmas tanti nesagaidījām. IZRādījās, ka viņai bija žēl pamest likteņa varā lopiņus, mīļās gotiņas...

Kad „Aizpurvēs” ieradusies karavīri pēc kulakiem Zvaigzņem, Emmas tante ielekusi akā. Izvilka un tāda pat slapja aizvesta uz pagastmāju. Tur, redzot, ka būs problēmas ar saimnieces veselību, viņa it kā gribēta atlaist mājās. Un tomēr Emmas tante nonāca Amūras apgabālā Mazanovas rajonā.

Lasot 23.02.1949. gadā rakstīto dokumentu par „Aizpurvju” saimnieku Zvaigžņu ieskaitīšanu kulaku kārtā, saprotams, ka galvenais noziegums ir tas, ka vācu laikā viņiem ir atjaunotas tiesības uz tiem 17 ha zemes, kurus 1940. gadā padomju vara bija atņēmusi. Un šo krievu valodā sastādīto dokumentu nebija parakstījis ne Petrovs, ne Ivanovs, bet gan latvieši – kapteinis Reinfelds un seržants Kalniņš.

Turpinājums 4. lpp.

Turpinājums no 3. lpp.

Zvaigžņu onkulis vairs neatgriezās „Aizpurvēs”, pat ne reizi neaizbrauca uz turieni. Viņš palika pie mums. Sākumā kopā ar mūsu tēvu strādāja meliorācijā – ar zirgu pieveda degvielu. Kad šis darbs beidzās, viņš dzīvoja mūsu mājā un centās palīdzēt saimniecībā. Atceros, kā mēs sūtījām paciņas Emmas tantei. Mans uzdevums bija uz finiera kastītes vāka uzrakstīt adresi. Rakstīt vajadzēja ar ķīmisko zīmuli – vāciņu pirms saslāpina ar ūdeni, un tad uzrakstītais kļuva noturīgs, labi salasāms.

Mūsu paciņas Emmas tanti neizglāba. Viņa mira 1953. gadā 61 gada vecumā.

Zvaigznes onkulis nomira 1962. gadā 80 gadu vecumā. Viņš apbedīts Ļaudonas kapos blakus saviem vecākiem. Svecīšu vakaros aizdedzam uguntiņas arī Emmas tantei.

1991. gadā Emma Zvaigzne tika oficiāli reabilitēta. „Aizpurvju” māju vairs nav. Vienīgi lielās kļavas un pavasarī ziedošie ceriņu krūmi liecina, ka kādreiz tur dzīvojuši krietni, strādīgi cilvēki.

**Astrīda Aizsilniece, „Aizpurvju”
saimnieces Emmas Zvaigznes
krustmeita
2018. gada augustā, Valmierā**

„Aizpurvju” saimnieks Alfreds Zvaigzne ar māti priecājas par rudziem.

Alfreds Zvaigzne jaunībā.

Emma Auziņa, vēlāk Zvaigzne
1911. gadā jauno valodu kursu
apmeklēšanas laikā

Emma Zvaigzne dz. Auziņa savā iesvētību dienā.

Sveicināta, Ligita!

Kā es priecājos! Savos 83 gadus – kā es priecājos par to, ka ir vēl cilvēki, kuri ceļ no aizmirstības laukā mājas, kuru vairs nav, vai kuras ir aizmirstas. Tas ir tik svētīgs jeb kā saka aktrise Marina Janaus – tas ir Dievam patīkams darbs”. Paldies jums visiem, kas šo darbu darāt.

Neko nevaru pastāstīt par „Druviņām”. Kaimiņi, bet pavisam mazs sakars ar šo māju. Tik, cik vajadzīgs kalējs – Druviņu saimnieks.

Aiz „Riceļiem” uz Aiviekstes pusi vēl bija mājas – „Varziņas”. Saimniece bija Maija Eglīte, neredzīga. Mājas un zemi izrentēja, māju nodedzināja vācieši atkāpjoties. Maijas tante un rentnieks pārcēlās uz tolaik tukšajiem „Riceļiem”. Vēlāk Maijas tante dzīvoja mūsmājās, jo rentnieks viņu apzaga.

No „Varziņām” uz „Alžānu” pusi bija mājas uz paša Aiviekstes krasta, saucās „Sēklis” upē tieši pretī patiešām bija sēklis. Zinu tikai mājas saimnieces vārdu Vilija.

Nezinu no kurienes pēc kara atklīda Edvarts Vilnītis ar sievu Teklu, dabūja „Varziņu” zemi, uzcēla nelielu mājiņu, kūti, nodzīvoja tur visu mūžu.

Maijas tante nodzīvoja savu mūžu „Apsītēs”. Dus Saikavas kapos.

Liepāres skola (ja vien neputroju) atradās ceļa malā starp Ābolu mājiņu un Jošmaļiem. Vai varbūt tālāk...

Tad vēl... Pie tā ceļa, kas nogriežas mežā uz „Alžāniem” (saucās kādreiz Dmitrijeva ceļš, jo viņš saveda kārtībā to šausmīgo dūkstī) visai pasen arī vēl pēc kara bija kādas divas vai trīs mazas saimniecības. Tagad tur visur ir mežs

Aiz „Alžāniem”, ja brauc no tilta puses, kreisā pusē iegriezās tāds pļavas – lauku ceļš uz „Druviņām”. Kreisā pusē šim ceļam netālu no „Jošas” arī bija mājas – neliela dzīvojamā māja (virtuve, divas istabas), kūtiņa, malkas šķūnītis. Tur dzīvoja mana tēva tuvi radi – Pēteris Briedis ar sievu Feņu un meitu Skaidrīti. Kā mājas sauca, neatceros. Pēteris nomira, Skaidrīte aizprecējās uz Kusu, māti paņēma līdzī. Kas notika ar māju, nezinu.

Un kur tad visas jaunsaimniecības, kas atradās uz tā sauktā Jaunā ceļa, tas ir ceļš no „Krustiņiem” līdz Aiviekstei. Un pāri visām lielās vecsaimniecības „Grotes” un „Sēnhauzene”. No Jaunā ceļa pa kreisi nogriezās skaista bērzu aleja uz Oskara un Zentas Gutbergu mājām. Bērni – Talijs, Pēteris, Juris. Māja gāja bojā ugunsgrēkā. Mājas saucās „Bērzsāls”.

No „Riceļiem” man nav nevienas bildes, kur būtu labi redzamas ēkas. Bija liela dzīvojamā māja ar ieeju pret rītiem.

Liela saimes istaba, kurā iegāja caur virtuvi. Saimes istabā labā pusē pie loga garš, balti noberzts galds, abās pusēs soli, galos krēsli saimniekam un saimniecei. Bija istaba precētām kalpām. Liela maizes krāsns, tai pa kreisi – durvis uz saimnieka mātes istabiņu. Manā bērniībā tur dzīvoja jaunākais dēls Helmūts. Pa labi no krāsns – durvis uz saimnieku istabām.

„Riceļos” iebrucamā ceļa galā bija kupls liepu puduris, aiz tā klēts. Uz visai augstiem pamatiem, lieli laukakmeņi visos četros stūros. Apakšā varēja brīvi palīst. Augšup veda glītas kāpnītes. Cūku kūts bija atsevišķa ēka, celta vēlākos laikos. Iespējams tamdēļ, ka saimniecei Dārtai Vestmanei patika nodarboties ar cūkkopību. Lielopu kūts un zirgu stallis bija zem viena jumta – tāda gara, pamatīgi būvēta ēka. Liekas, ka turpat galā bija ratnīca. Neatceros neko par labības šķūni. Bet noteikti tāds bija. Nedaudz atstatu bija tā saucamā īrnieku māja. Tajā varēja dzīvot divas ģimenes, katra savā pusē. Pa vidu plats koridors, kurš kalpoja kā virtuve. Katrai ģimenei bija sava plīts. Manā bērniībā īres mājā dzīvoja Langiši un Karlsoni. Langiši aizgāja dzīvot citur, bet Karlonu ģimene palika. Ar viņu bērniem Gastonu un Ausmu mācījāmies kopā Lejasskolā. Langišu Annu sastapu Kalna skolā. „Riceļu” saimniekam Kārlim Dravniekam laulībā ar pirmo sievu (visai agri mirušu) bija divi dēli Jānis un Helmūts. Jānis vācu laikā apprecējās ar Valdu Prauliņu. Skaistā Valda Dravniece mira dzemdībās 1944. vai 1945. gadā. Mazo dēliņu audzināja Valdas vecāki. Jānis Dravnieks jau bija aizrauts „pie baltajiem lāčiem” uz divdesmit pieciem gadiem, jo bijis saistīts ar vācu armiju. Kārlis Dravnieks un Dārta Vesmane 1944. gadā devās bēgļu gaitās uz Kurzemi. Pēc kara „Riceļos” neatgriezās. Tas viņus droši vien paglāba no izsūtīšanas uz Sibīriju. Jānis Sibīriju izcieta un atgriezās mājās. Sastapu viņu mana krusttēva Pētera Sīkstulja bērēs 1969. gada janvārī. Mans tētis par šo satikšanos bija ļoti priecīgs, izskatījās, ka Jānis arī.

„Riceļu” saimnieki bija ļoti labi kaimiņi. Nekad nejutām to, ka viņi lielsaimnieki. Nekad neliedza otru zirgu, ja ātrāk vajadzēja apart zemīti. Viena epizode, kas liecina par „Riceļu” saimnieku. To stāstīja Emīlija Āboliņa no „Akmeņsalām” – kādu dienu pie manis atnāk Dravnieks, ļoti laipni apsveicinās un prasa, kā man esot ar laiku, vai esot vaļas, vai savu dārziņu esot

izravējusi, pie tam uzrunā Āboliņkundze, nevis kā citi saimnieki Emīle vai Āboliene. Saku, ka ar savu dārzu esmu galā, taisos iet uz „Brencēniem”, vai tur nevajag ko palīdzēt. Nē, Āboliņkundze, jums nekur nav jāiet, es atnācu palūgt jūs uz pāris dienām palīgā pie burkāniem, tie pilsētas skuķi netiek galā! Es būtu dulla, ja sacītu nē. Šitāds cilvēks, šitāda runāšana!

Es tagad domāju, vai Dārtai bija vajadzība pašai iet ganos. Bet atceros, ka viņa bija ganos. Valdīja savu lielo ganāmpulku, lielais suns Džims blakām. Dārta bija dūšīga augumā, smagnēja, bet allaž turējās stalti. Kad Sniedzies pļava bija nopļauta, atāliņš uzauzdis, tad varējām tur dzīt arī savas govīs. Tad man arī reizēm iznāca satikšanās ar „Riceļu” saimnieci. Mums bija ļoti jaukas sarunas. Par manu skolu, par skolotājiem, par grāmatām, ko lasu. Lai sasauktu ganus mājās, tāpat lielo saimi uz pusdienām, Dārtai kokā bija iekārts vecs arkla lemesis. Tad ar tādu dzelzs tapu viņa skandināja to lemesi. Es saku – tieši skandināja, nevis sita vai dauzīja, jo „Riceļu” saimniece izspēlēja uz tā lemeša vesulu melodiju.

„Akmeņsalas” – mūsu „Apsīšu” vistuvākie kaimiņi. Tepat vai akmens sviediena attālumā. Tās uzceltas uz „Riceļu” zemes. Zemes platība maza. Turēja vienu gotiņu, cūciņu, vistas. Aitas neatceros, ka būtu. Pēteris Āboliņš bija mūrnieks, labs sava amata pratējs. Emīlija pa māju, gāja palīdzēt saimniekiem. Īpaši ravēšanas darbos, skaitījās ātra un laba ravētāja. Māju foto man nav. Ir tikai Emīlijas pusē bija mazo dēliņu rokās. Stāv pagalmā pie koka. Dēliņš agri nomira. Vēlāk Āboliņi pieņēma audžudēlu, patīkamu puisī Antonu no Latgales. Pēteris sāka izbūvēt mājai otro pusi, lai būtu Antonam un viņa iespējamai ģimenei, kur dzīvot. Karš visam pārvilka svītru. Antonu vācieši iesauca tā saucamajā darba dienestā, viņš pazuda bez vēsts. Mājas otra puse palika neizbūvēta. Pētera un Emīlijas pusē bija neliels priekškambaris, no kura durvis veda palielā telpā, kura reizē kalpoja kā virtuve un dzīvojamā istaba. Aiz tās bija neliela istabiņa – Emīlija to sauca par goda istabiņu. Tā vienmēr bija skaisti uzposta, jo vecāki gaidīja atgriežamies Antonu. Nesagaidīja. Pēteris apglabāts Saikavas kapos sešdesmitajos gados. Emīlijas Āboliņas pēdējā dzīves vieta bija veco ļaužu pansionāts Lautere. „Akmeņsalas” pamazām sagruva...

Ilga Kikute

**Materiālus sagatavoja Solvīta Stulpiņa
Foto no iesūtītajām vēstulēm**

Sporto Atašienē, Mežārē un Mētrienā

SPORTS

Pēc 67. pagasta sporta svētkiem, kas šogad notika 25. augustā, radās pārdomas par labo un savstarpēji atkarīgo mētrieniešu sadarbību ar kaimiņu pagastu sportistiem. Nāk atmiņā lielākie pagastu mēroga sporta svētki, kādos man ir nācies piedalīties. Tie notika 1966. gada 21. augustā Atašienē. Vairāk kā simts sportistu sacentās volejbolā, vieglatlētikā, riteņbraukšanā, galda tenisā, dambretē un šahā. Visos sporta veidos vīriešu un sieviešu komandu rezultātus vērtēja atsevišķi. Kolhoza „Līdums” komandai kopvērtējumā ar pūlēm izdevās izcīnīt 3. vietu kopvērtējumā. Līdumiešu vīri uzvarēja volejbolā un riteņbraukšanā, bet sievietes vieglatlētikā un galda tenisā. Galvenie grandiozā sporta pasākuma organizētāji bija padomju saimniecības „Atašiene” un kolhoza „Līdums” agronomi Hiršs un Laimonis Grudulis. Vēlākos gados Mētrienas komandai palīdzēja talantīgie Atašienes vieglatlēti Cisilkēvičs un Vašķis, arī mežārietis Andris Veikšāns. Savukārt Atašienes volejbola krāsas parasti aizstāvēja trīs līdz četri mētrienieši. Mētrienā ar cieņu atceras Adamoviču un Beinaroviču ģimeņu devumu pagasta sportam. Tāda, pat uzslavas vērtā, ir Veikšānu ģimene no Mežāres. Vēl atceramies skaisto jaunbūvētās sporta zāles nodošanas ceremoniju Mežāres pamatskolā.

Zinot, ka 1. septembrī Atašienē notika sporta diena, redakcija lūdza informāciju par notikušajām sacensībām. Un lūk, publicējam atbildi.

„Līdzināties, mierā! Sveiki, sportisti!”

Tieši tik enerģijas pilni sākām sporta dienu Atašienē 1. septembrī. Sacensības sākās jau plkst. 6 no rīta ar makšķerēšanu. Līdz plkst. 9 tika noskaidroti trīs laimīgie makšķernieki, kuri tika pie pirmajiem kaušiem. Uzreiz pēc sacensību oficiālās atklāšanas, Marinzejas ezerā notika orientēšanās ar laivām. Laivotājiem bija jāatrod 10 kontrolpunkti, kuros bija dažādi uzdevumi – gan jāatbild uz jautājumiem par Atašieni, gan jāveic kāda aktivitāte. Paralēli Atašienes centrā sākās individuālie pārbaudījumi un volejbola turnīrs. Savu spēku un veiklību gan lieli, gan mazi varēja izmēģināt zābaka mešanā, šautriņu mešanā, futbola un basketbola metienos un metienos mērķos, bija iespēja pierādīt savu roku veiklību makaronu vērsnā. Liela piekrišana bija ogu talkai, kur ar „piecu litru korpēm” bija jāsavāc „ogas” un jāatnes tās uz noteiktu vietu. Šai saulainajā dienā vislielākā piekrišana

laikam tomēr bija sausajai zvejai. Jaunākie sacensību dalībnieki varēja sacensties arī velo braukšanā un visas dienas garumā relaksēties piepūšamajās atrakcijās. Paldies visiem, kuri 1. septembrī kā prioritāti sev izvirzīja aktīvu atpūtu pie mums, Atašienē.

Sporta dienas organizatori bija pacentušies, lai interesanti būtu ikvienam šo sacensību apmeklētājam! Paldies Iļonai Zalānei, Pēterim Gravānam, Raimondam Adamovičam, Vēsmai Turkopolei par sportisko tradīciju saglabāšanu Atašienē! Paldies tiesnešiem par atbildīgo darbu visas dienas garumā, paldies diplomu un mūzikas zēniem! Un milzīgs paldies mūsu sporta dienas atbalstītājiem! Laiks skrien ātri, uz tikšanos 2019. gada vasarā!

Sacensību tiesnese Līga Zalāne

**Foto no personīgā arhīva
Materiālu sagatavoja Ilmārs Grudulis**

Zemes darbi pabeigti

Savulaik Lejasskolas dīķī peldēt prasmi apguva desmitiem Mētrienas pamatskolas skolēnu. Katru dienu dīķis bija pilns ar bērniem. Vecāku pavadībā skolnieki varēja baudīt ūdens priekus kaut visu dienu.

Vēl 2018. gada ziemas mēnešos pagasta pārvaldes vadītājs atbalstīja iecerī par bērnu peldvietas ierīkošanu Lejasskolas dīķī. Ar ekskavatoru veica zemes darbus. Tālākā darbu virzība bija apgrūtinoša un ļoti lēna, tikai pateicoties nekustamo īpašumu uzturēšanas nodaļas vadītājam Jānim Tropam, un Ozolkalna iedzīvotājam Gunāram Grigulim izdevās pievest smilti vajadzīgā daudzumā. Vajadzīgā vietā dīķī smiltis iecerēja no Jāņa Razenovska, Jautra Liepiņa un Māra Matisava lāpstām. Diemžēl pēdējie darbi tika pabeigti septembrī.

Peldēšana bērniem varēs sākties tikai nākamā gada maija beigās. Līdz tam vēl jāpaspēj labiekārtot dīķa apkārtni.

Ilmārs Grudulis

**Norit darbi pie Lejasskolas dīķa
pludmales sakārtošanas.**

Sacensības Švēriņos!

Kokneses novadā mednieku saimniecībā Švēriņi regulāri rīko sacensības „Švēriņu bebrs”. Šoreiz gan ar bebrim nebija darīšana, bet ar šaušanas sacensībām gan. 15. septembrī stendā izgāja trīs Mētrienas vīri. No viņiem precīzākais bija Gunārs Pastars, kurš ieguva 2. vietu. Piekto vietu *izšāva* Intars Tumanovs un tikai mazliet no viņa atpalika Krišjānis Rozītis. Atcerēsimies, ka pavasarī Švēriņos ar bebru ķeršanu paveicās Jānis Tropam. Bet ne jau ar cauru maisu...

Ilmārs Grudulis

Gatavojamies klasiskā volejbola čempionātam

Mētrienas izlases volejbolisti visu septembri piedalās treniņos Madonas sporta centra zālē. Paredzams, ka Andris Seržāns, Artūrs Fridrihsons, Jurgis Seržāns aizstāvēs Madonas godu ne vairs nacionālajā, bet citā Latvijas volejbola līgā. 22. septembrī sarunā ar Māri Gailumu un Aleksandru Šrubu vienojāmies, ka pieteikšanās rajona čempionātam, tiks izsludināta līdz 15. oktobrim, paredzams, ka spēles sāksies oktobra beigās.

Ilmārs Grudulis

Septembris medību takās

MEDĪBAS

1. septembrī notika Mētrienas mednieku biedrības biedru sapulce. Mednieki izlēja aļņu, staltbriežu, mežacūku un stirnu turpmāko medību kārtību. Tūlīt pēc sapulces sākās medības. Individuālajām medībām Mētrienā piemīt dažas īpatnības. Tajās piedalās daudzi mednieki. Medību trofejas tiek stingri uzskaitītas un sadalītas tajā pašā vakarā. Tādā veidā individuālās medības zināmā mērā ir atvirzījušas tālākā plānā medības ar dzinējiem. Un savā leksikonā mēs mednieki tās dēvējam par kopīgām individuālām medībām. 1. septembra vakarā apaļu divgadīgu cūciņu pieveica Kaspars Rozītis diezokņos aiz Odzes upītes. Svētdienas rīts 2. septembrī atalgoja mednieku Jāni Tropu ar aļņa govī Pumpeskalna meža masīvā.

5. un 12. septembrī Odažā aļņa teļus pieveica Jānis Irbe. Sevišķi veiksmīgi bija 16. septembra rīts Krišjānim Rozītim. Viņš Islienas upītes krastos nomedēja lielu staltbriežu bulli. 22. septembrī bija laimīga diena Intaram Tumanovam, kurš Zaļlaucos nomedēja šogad lielāko aļņu bulli ar 5 ragu žuburiem katrā pusē. 23. septembrī Jošmaļos Ilgonis Mālnieks nomedēja staltbrieža teliņu. Šajā pat dienā Jānis Rozītis tika pie meža cūkas.

Ilmārs Grudulis

Ontans i Anne Mētrienā

PASĀKUMI

Teātra trupa.

Viens no Latvijas slave-nākajiem amatierteātriem, kurus uzcītīgi vada Anita Ločmele. Arī lugas autore ir viņa pati, tiesa gan slēpjot sevi zem pseidonīma „Danskovīte”.

Baltinavas teātris „Palādas” (*literārajā valodā „pūces”*) savu darbību uzsāka 1999. gada novembrī. Sākumā spēlēt gribētāju vidū pieteicās tikai dāmas. Līdz ar to Anitai radās grūtības ar lugas atrašanu tikai dāmu kolektīvam. Tā radās ideja uzrakstīt lugu Baltinavas izloksnē par pašiem baltinaviešiem, kurai tika dots nosaukums Ontans i Anne. Pēc lugas uzrakstīšanas atradās arī vīriešu lomu atveidotāji.

Galveno lomu spēlēja pati Anita Ločmele. Izrāde sākās nedaudz amizanti, jo Ontana lomas atveidotājs skatītājus uzciņāja ar Baltinavas šmakavku un uzkodās ar desas šķēli.

Lai gan skatītāju bija maz, smieklu un aplausu bija daudz. Plānojam laika gaitā aicināt šo aktieru kolektīvu uzstāties arī ar pārējām šīs lugas daļām.

Cerot uz lielāku skatītāju apmeklētību turpmāk,
Laura Biķerniece
Lauras Biķernieces
foto

Cienāšana ar kandžu.

Mirklis no izrādes.

„Baltinavieši izstaro latgalisko vitalitāti un sirds siltumu, kas spēj izraut ikvienu no ikdienas steigas un uzrīkot svētkus dvēselei”. Tā par sevi saka baltinavieši — tiekoties ar viņiem Mētrienas tautas namā, nevar nepieņemt šim raksturojumam.

Mētrienieši satin makšķeres

MAKŠĶERĒŠANA

Ar septembra mēnesi Rolanda Kaļeiņikova vadītie Mētrienas makšķernieki praktiski beidz dalību vasaras makšķerēšanas sacensībās.

1. septembrī Jēkabpils kausa izcīņā piedalījās Rolands Kaļeiņikovs un Genādijs Sinkevičs. Pēc vērtēšanas rezultātiem abi vīri palika vidusdaļā.

8. septembrī Kāla ezerā festivālā „Ai, zaļā līdaciņa” spinningošanas un makšķerēšanas kopvērtējumā Rolands Kaļeiņikovs ieguva godpilno 2 vietu. Viņam 3. vietā sekoja Genādijs Sinkevičs. Dalību šajās sacensībās ņēma arī Vitālijs Frolovs, bet starp godalgotajām vietām netika.

15. septembrī Kalsnavas pludīn makšķerēšanas čempionātā atkal pie godalgotas vietas, šoreiz zelta medaļas, tika Rolands Kaļeiņikovs. Viņa ciņu un ko-

mandas biedriem Vitālijam un Genādijam nācās palikt bez medaļām.

Garkāta makšķerēšanas sezona noslēdzās 29. septembrī Odzianas ezerā, kur jaunizveidotā ezera biedrība rīkoja pirmos mačus.

26. septembrī krietnu lomu Odzianas ezerā noķēra Andrejs Stoļarovs. Vēsajā septembra rītā viņam velcējot, pieķērās trīs līdakas. Lielākā no tām 2,400 kg.

Ilmārs Grudulis

Sestdienas izklaide makšķerniekiem

Šajā gadā jaundibinātā biedrība „Odzianas ezers” septembra pēdējā sestdienā aicināja makšķerēšanas entuziastus uz pirmajiem šīs biedrības organizētajiem mačiem.

Kamēr biedrība gaida zinātnieku atzinumu par ezera zivju sastāvu un ieteikumus nākotnei, kā labāk to apsaimniekot vislabāk, nolēmām noorganizēt nelielu sestdienas izklaidi.

Sacensību dienā ezera krastā sapulcējās 12 dalībnieki no Kalsnavas, Ļaudonas un Mētrienas pagastiem. Diemžēl dāmas šoreiz uz sacensībās neregistrējās.

Pēc piecu stundu cīņas, meklējot labākās zvejas vietas un ēsmu, uzvarētāju laurus plūca Viļēviču ģimenes kungi. Jānis Viļēvičs tikai par dažiem grammiem izrādījās pārāks par otrās vietas ieguvēju Andri Turkinu, uzrādot tiesnešiem vairāk kā 2 kilogramus zivju. Trešajā vietā viens no novada lielākajiem zvejas sacensību entuziastiem – kalsnavietis Viktoris Ūdris.

Jauniešu grupā šoreiz iztika bez sīvām cīņām. Uzvaru guva Jāņa Viļēviča dēls Raivis. Bet lielākā zivs šoreiz uzķērās Genādija Sinkeviča āķim.

Pēc sacensībām visus dalībniekus cienājām ar turpat ezera krastā uz ugunsкура vārītu zupu.

Sirsniņu paldies par maltītes pagatavošanu sakām Andrim Vitolam un Aigai Freijai. Paldies biedrības vārdā izsakām Nikolajam Hačatrijam, Rolandam Kaļeiņikovam un Mētrienas mednieku un makšķernieku biedrībai par sacensību balvu fondu.

Ne asakas!

**Sacensību sekretāre
Laura Biķerniece
Foto Laura Biķerniece**

Pavāra lomā Andris Vītols.

Gaidīšanas laiks.

Uzvarētāji.

Biedrības „Odzianas ezers” makšķerēšanas mači Odzianas ezerā 29.09.2018.

Rezultāti

VĪRIEŠU GRUPA

Vārds	Uzvārds	Zivju svars (kg)	Lielākā zivs (kg)	Vieta
Viktors	Ūdris	1,560		3
Kazimirs	Anspaks	0,635		
Valdis	Barūklis	0,970		
Andris	Turkins	2,170		2
Māris	Vīcs	0,585		
Jānis	Viļēvičs	2,180		1
Genādijs	Sinkevičs	1,065	0,110	5
Rolands	Kaļeiņikovs	0,765		
Ginters	Vestfāls	0,925		
Andris	Broks	1,435		4
Vitālijs	Frolovs	0,00		

JAUNIEŠU GRUPA

Vārds	Uzvārds	Zivju svars (kg)	Lielākā zivs (kg)	Vieta
Raivis	Viļēvičs	0,115		1

Sapnis piepildījies!

INTERVIJA

Šoreiz par darbu, kas bija sapnis un kļuva par ikdienu. Sapnis par pašai savu kūku ceptuvi. Sapnis par savu mājas lapu. Tas viss piepildījies! Uz sarunu aicināju Kristīni Baufali. Droši teikšu – mētrienietī, jo šeit viņas mamma, tuvie cilvēki.

Kā sāki nodarboties ar kūku cepšanu?

Kūku cepšana man ir bijis sapnis jau no vidusskolas laikiem. Bet sapnis par savu konditoriju jau no bērnu dienām. Pusaudzes gados ļoti patika cept dažādus cepumus, kūksus, pīrāgus, kliņģerus. Sākumā tika cepts tikai ģimenes svētkiem. Kad piedzima mans dēls Roberts, kūkas mūsu ģimenē kļuva aktuālākās, jo tika svinēts katrs mūsu dēla dzīves mēnesis. Radinieki ar sajūsmu gaidīja katra mēneša 10. datumu, lai atkal varētu baudīt manu cepto kūku un tika minēts, kāds šoreiz būs zīmējums uz kūkas. Katru mēnesi radinieki sajūsminājās par kūkas garšu un mudināja piedāvāt manas kūkas arī citiem cilvēkiem. Bet es visu laiku atrunājos – kurš gan gribēs manas kūkas! Bija vēl dažnedažādas atrunas, jo nebija pārliecības... Katru mēnesi sava dēla kūku liku interneta vietnēs. Sāku saņemt komplimentus un jautājumus, vai ir iespējams pasūtīt kādu kūku. Pamazām sāka rasties pārliecība – varbūt tomēr pamēģināt. Sākumā bija grūti, jo konkurence tomēr ir liela. Bija doma mest visu pie malas, taču spīts un ģimenes atbalsts neļāva tik viegli padoties. Un nu jau man ir daudz pastāvīgo klientu, to skaits arvien pieaug.

Vai atceries, kāda bija Tava pirmā torte?

Atceros savas pirmās tortes. Tās bija vienkāršas – gan noformējumā, gan garšas izpildījumā. Ja atskatās uz pirmajām tortēm, tad šodien tās būtu izpildītas daudz labāk un noformētas akurātāk. Bet pirmo oficiālo pasūtījumu atceros noteikti. Tā bija torte bijušajai Mētrienas iedzīvotājas meitiņai dzimšanas dienā, kura nu jau kļuvusi mana pastāvīgā kliente.

Cik kūkas jau ir Tavā kontā, esi piefiksējusi?

Kūku ir tik daudz. Skaitījusi gan neesmu, tāpēc konkrētu ciparu nezinu, bet tie jau ir pāris tūkstoši noteikti. Katra kūka tiek fiksēta gan pierakstos, gan bilžu veidā. Ir klienti, kas bieži atsaucas uz kādu īpašu torti, ko viņi ir baudījuši ciemos, vēlas tieši tādu pašu. Tad ir viegli atrast pēc datuma, vārda vai kūkas veida.

Kuras ir klientu iecienītākās?

Tā kā mans piedāvātais klāsts ir diezgan plašs, bieži klienti samulst, ir grūti izdarīt izvēli. Šobrīd ļoti aktuāls ir Raffaello

krēms, īpaši medus kūka ar šo krēmu. Vēl populāras ir biežpiena, maskarpones, maskarpones – karamelju, šokolādes, vārietais krēms un arī klasiskā medus kūka ar skābā krējuma krēmu. Vienmēr klientam sniedzu iespēju izvēlēties savu vēlamo pildījuma veidu. Kad sanāk brīvāks laiks, izmēģinu arī kādu jaunu krēma recepti, kuru piedāvāju nobaudīt ģimenes lokā. Uzklāsu viņu viedokli un tad lemjū vai papildināt piedāvājumu.

Kurš zīmējums ir bijis visgrūtāk izpildāms?

Katru reizi, kad no klienta saņemu vēlmi ar zīmējumu, ko nekad vēl neesmu zīmējusi, rodas satraukums, vai man izdosies uzzīmēt, vai būs precīzas detaļas. Bet tad, kad darbs ir paveikts, rodas sajūta – nebija jau nemaz tik sarežģīti. Vieni no grūtākajiem zīmējumiem ir tie, kad tiek atsūtīta bērna mīļmantiņa un vecāki vēlas, lai uz kūkas būtu šāds zīmējums. Arī šis vēlmes ir veiksmīgi izpildītas. Grūti ir tad, ja klients nezina, ko tieši vēlas. Tad ir jāizdomā, kā viņu pārsteigt, izdabāt viņa vēlmēm. Visgrūtāk ir ar mastikas kūkām. Kad klients ir atsūtījis vēlamās kūkas paraugu, bet tu saproti,

ka būs grūtības realizēt, tādu pašu kopiju. Tad klients vienmēr tiek brīdināts, ka nebūs precīza kopija. Kādreiz man ļoti nepatika strādāt tieši ar mastiku, jo tās veidojas telpiskās, kur katrs sīkums ir pamanāms. Bet šobrīd tas man ir kļuvis par izaicinājumu.

Vai ir kāds zīmējums, ko vēl neesi veidojusi, bet ļoti gribētos?

Ja godīgi, tad šobrīd man nav tāda zīmējuma. Jo, ja zīmējumu nav iespējams uzzīmēt, tad to var izdrukāt kā ēdamo fotogrāfiju. To klientiem arī piedāvāju. Ēdamās fotogrāfijas ir ļoti populāras, jo ir iespējams uz kūkas attainot jebkuru mīļāko varoni, jebkuru logo, ainavu un pat savu portretu.

Tev ir arī sava mājas lapa.

Jā – www.kristinesmajaskukas.lv. Tā tapusi pateicoties manam vīram Rihardam. Rihards ir izstrādājis mājas lapas dizainu, un viņš ir šīs lapas administrators. Ideja par mājas lapas izveidi ir viņa. Viņš ir atbildīgs par fotogrāfiju un kūku aprakstu publicēšanu mājas lapā, bet visas kūkas, protams, nenonāk līdz mājas lapai, jo daudzas ir identiskas, mainās tikai sastāvs.

Ko par Tavu aizraušanos saka mājinieki?

Tā kā vissaspringtākais kūku cepšanas laiks ir tieši nedēļas nogales, tad mājinieki ir diezgan „pikti”, jo nav iespējas doties ārpus mājas atpūtā vai izklaidēties. Bet cenšos kompensēt šo laiku ar plānotām brīvdienām, kad pasūtījumi netiek pieņemti vai tie ir ļoti minimāli. Bieži maniem tuvākajiem ģimenes locekļiem apkārtējie saka, ka viņi jau noteikti manas kūkas ēd ļoti bieži, bet patiesībā tā nav. Mēs ēdam kūkas lielākoties svētku reizēs, bet, protams, ka kūkas tiek gatavotas arī ārpus svētku dienām, bet tas nenotiek bieži.

Cik tortes nedēļā, mēnesī Tev tiek pasūtītas?

Vidēji nedēļā tiek ceptas desmit līdz divdesmit kūkas. Katru nedēļu šis skaits ir mainīgs. Ir nedēļas, kad tikai brīvdienās tiek uzceptas desmit līdz piecpadsmit kūkas. Tāpēc patieso ciparu nezinu. Protams, arī kūku svārs ir dažāds. Tiek gatavotas no 1 kg līdz 7 – 8 kg smagas. Piemēram, septembra mēnesī bija piecdesmit piecas tortes.

Paldies, Kristīne, par atsaucību, paldies, ka dalījies ar mums savā nodarbē. Lai Tev daudz radošu ideju, lai izdoma, veiksmē. Lai dzīvo kūkas!

Solvita Stulpiņa
Foto no Kristīnes personīgā arhīva

Lāčplēša ordeņa kavalieris Kārlis Štāks

No 1961. gada līdz viņa aiziešanai mūžībā pazīnu Kārli Štāku personīgi. Viņš strādāja kolhoza „Līdums” lauku brigādē. Bija viens no aizrautīgākajiem Mētrienas medniekiem. Tajos gados galvenais medījums bija zaķis. Katrās medībās mednieks ieguva vismaz vienu vai divus garaušus. Kārļa Štāka mājas „Priednieki” bija viena no mednieku pulcēšanās vietām. Tajā laikā uz un no medībām devāmies ar kājām. Atceros kādu īpatnēju gadījumu. Pulciņš mednieku no „Priedniekiem” devās Lūmānu virzienā. Pie Odzes upītes mednieks Filips Skudre, piesitot roku pie sāniem pēkšņi atklāja, ka plecā nav bises. Medniekam Aleksandram Kaufeldam bija jāmēro pusotru kilometru pēc vecākā mednieka bises.

Viņam bija ļoti laba redze un nojauta, kur slēpjas zaķi. Viņš vienīgais no medniekiem ieraudzīja gulošos zaķus grāvmalās vai uz muižas ēku paliekām. Kā zināms, 2. Pasaules kara laikā Odzienes muižu, atkāpjoties iznīcināja Vācu karaspēks.

Kārlis Štāks bija straujas dabas cilvēks un nav brīnums, ka viņš bija drošsirdīgs karavīrs. Padomju varas gados, protams, mēs nevarējām zināt, ka Kārlis 1921. gadā ir apbalvots ar Lāčplēša Kara Ordeni. Pirms tam jau Cara armijā kaujas nopelni tika novērtēti ar Jura medaļu. 1920. gada 16. februārī Valmieras 4. kājnieku pulka dižkareivis Kārlis Štāks Latgalē sarkanās armijas aizmugurē naktī veica pārdrošu izlūkgājienu. Viņš ievāca svarīgas ziņas un sagūstīja sarkanarmijas virsnieku ar svarīgiem dokumentiem. Par šo viņš arī saņēma Latvijas Republikas augstāko apbalvojumu. Atvaļināts tika 1921. gadā un par nopelniem saņēma jaunsaimniecību Mētrienas pagasta „Priedniekos”.

Ilmārs Grudulis

Foto no Mētrienas pagasta bibliotēkas arhīva

**LATVIJAS REPUBLIKAS NEATKARĪBAS
PROKLAMĒŠANAS 100. GADADIENA**

**17. novembris
Mētrienas tautas namā**

**20:00 Latvijas Republikas 100. gadadienai
vēlīts svētku koncerts**

22:00 Balle, spēlē grupa ZELTA KNIEDE
leeja pasākumos - brīva. Uz balli līdzī ņemam groziņus

PAZIŅOJUMS

**Valsts policijas
Mētrienas pagasta
iedzīvotāju pieņemša-
nas laiki 2018. gadā:**

15. novembrī un 20.
decembrī no plkst. 14.00
līdz 15.00.

Pieņemšanas vieta – Mētru iela 1,
Mētriena, Mētrienas pagasts, Madonas
novads.

Nepieciešamības gadījumā –
Valsts policijas palīdzības tālrunis 110

Gada sākumā noslēdzās projekta „Bērnu rotaļu laukumu iekārtu iegāde un uzstādīšana Madonas novadā” veicamie darbi. Pēdējie labiekārtošanas darbi Mētrienas pamatskolas rotaļu laukumā tika veikti pavasarī. Spēļu laukumu aktīvi izmantoja mazie mētrienieši. Vēl tika paredzēts rotaļu laukuma teritorijā uzlikt speciālu paklāju. Kā informēja Mētrienas pagasta pārvaldes vadītājs Andris Dzenovskis, tas tiks darīts. Līdz šim darbi tika atlikti tikai tāpēc, lai pēc iespējas ilgāk spēļu un rotaļu laukumu varētu izmantot, lai remontdarbi netraucētu bērniem.

Rotaļu laukums ir skaists, raci-
nāls, visiem pieejams. Tikai lūgums
būt atbildīgiem, tīšuprāt nebojāt uz-
stādītās iekārtas, saudzīgi pret tām
izturēties, lai laukums pēc iespējas
ilgāk būtu izmantojams.

Solvita Stulpiņa

Ievij savas dzīves prieku
Saules pavedienā,
Lai ar viņas pieskārienu
Vari starot dienā!

Naktīs palūdz zvaigznēm ienākt
Savas mājas logā,
Lai tās rada gaišu sapņu
Starojumu miegā!

/V. Kokle-Līviņa/

**Sveicam Sandru Butuli
skaistajā jubilejā!**
Vēlam prieku, laimi, veselību!

**Mētrienas pamatskolas
kolektīvs**

Izdevējs – Mētrienas pagasta pārvalde.
Reģ. Nr. 90000054731, pagasta pārvaldes
tālr. 64826031, 64826033, fakss 64826031.
Avīzes redaktore Solvita Stulpiņa.
Redkolēģija – Valda Otvare, Jolanta Vītola,
Līga Pastare, Marija Bege-Begge,
Vallija Sīpola, Eleonora Rimša,
Ilmārs Grudulis.
Iespiests SIA “Erante” tipogrāfijā.
Tālr. 25676030